

רמת השרון בכותרות. בתים נפגעים בהתפוצצויות, תלמידים מעשינים חשיש והתפרעויות בבתי-ספר. קצת נחזרו מגיעה לתושבים. "שסוף סוף ימצאו אצלנו גם משהו טוב" אומר גערי מקומי, "מספיק עם כל הפשלות". ובכן, יש משהו טוב. קבוצת ילדות נערו יוצאת השבוע לגימנסיה קטנה — גימנסיה בבירשטאט, גרמניה. לפסיטיבל מחולות, שנערך כל ארבע שנים וזו הפעם הראשונה שישראל מיוצגת בו. יגיעו נציגי 25 מדינות ויצגו מופעים של התעמלות אמנותית ומחול מודרני. הקבוצה הישראלית היא הצעירה מבין המשתתפות וכל תושבי רמת-השרון מאחלים לה שתהיה גם הטובה מביניהן. "בהיי שמגיע להן" אומר אילן, תלמיד בבית-הספר המקיף, שבהן נערכות החרוזות, "הן מגיעות לכאן חמש פעמים בשבוע, כל הזמן רק רוקדות ורוקדות. כשכולנו הולכים לסרט, הן רוקדות. כש החברה במסיבה — הן רוקדות, כל הזמן

מגע זלק חשוב בתרגילי החימום של הבנות הוא המגע זו בזו. "להכיר את הגוף ואת הנפש", כדברי דורית, המורה. לפעמים עומדים תלמידי בית-הספר ומציצים בחלונות

אנדרטה של בנות

לוח על החומר והחומר נופל על הנשים. רגע אחד הילדות הן אנדרטה, הן החייל שנפל. רגע אחר הילדות הן האימהות, הן בוכות על קיברי הבנים, מקוננות על גורלן. ושוב, יוצאת האם מתוך הפסל, והבן שב למקומו — לאנדרטה.

"חשבתי הרבה לפני שבאתי לבנות עם הריקוד הזה" אומרת דורית בהתלבטות, "הרי בסך-הכל הן רק ילדות קטנות, מה הן יכולות להבין בזה. בסוף ראיתי שהן בוגרות דיין ושהן מסוגלות לזה". בקבוצה שתי אחיות, רונית ואיריס שימחון, שאחיהן נפל במלחמת יום-הכיפורים. איריס, היום חיילת, רקדה בקבוצה שש שנים. כשהיתה בכיתה י"ב החליטה להיבחן בחינת בגרות במחול. ארבע בנות בכל הארץ ניגשו לבחינה, איריס קיבלה את הציון הגבוה ביותר. "רקדתי משהו שיצא מהמחשבה של הסרט ורק. לאחי קראו ריקו, רקדתי ריקוד של הפגנת עוצמה, הרבה כוח, חשבתי על אחי".

תלמידה אחרת, שלמדה לבטא את חייה בריקוד, היא ליאת עיני, בתו של מנחם עיני הטייס, שהיה שבוי במצריים כארבע שנים (תירגם ככלא את הספר ההוביט). במשך כל השנים נהגה להגיע בקפדנות לכל השיעורים. כשנשברה, היתה אמה, אסתר, מתעקשת לשלוח אותה לשיעור בזמן. כשחזר האב מהשבוי, הגיע לאסיפת-הורים ומאז הוא תומך גילהב בקבוצה.

פעם היתה זו קבוצת תחביב בשעות אחר-הצהריים, עד שפגש בהן יצחק אוסק מזכיר הפועל. הוא החליט לתמוך בקבוצה גם אם איננה ריוחית. בכינוס-הפועל היו הבנות בין הקבוצות שהופיעו בערי ה"ארץ וייצגו את הכינוס. לקראת הנסיעה הקרובה לגרמניה, שילמה כל אחת מחצית מסכום ההוצאות. הקהילה היהודית המקומית תארה אותן.

הן אינן רוצות להיות רקדניות מיקצור עיות. השעות שהן מבלות זו עם זו ובמחיצתה של דורית, שוות בשבילן את כל הפסד הביולוגיים עם החברה. לעיתים קורה ששעתיים במשך השיעור הן מדברות על עצמן, על אישיותן, מי יפה ומי פחות יפה. למי יש גוף יפה ומי טובה בריקוד. מי כועסת על מי ולמה. לפעמים מתפרצות ולפעמים גם בוכות. "אתן לא לוקחות מספיק אחריות אישית", כועסת דורית, "לא רוצה שאחת תסתדר מאחורי השנייה, שכל אחת תחשוב שרק אותה רואים, שרק היא על הבמה. אחריות. מר דעות עצמית. שכל אחת תיתן את הכל, כל מה שיש לה לתת".

מבצעת ומתרגלת מה שטוב בשבילה. דמויות קפואות, אנדרטה, כל אחת בנשימה אחרת, במבט מרוחק. עומדות ללא תזוזה. פיתאום מתחיל החומר להיות נוזל. נשמעת מוסיקה. הדמויות מתנועעות בי איטיות, הן סובלות, מתפתלות, חסרות מנוחה. ושוב — דממה, אין מוסיקה. בני האדם חוזרים להיות פסלים. הנשים נופי

עובדת יחד איתן. באחת השיחות בינינו ראית שאני חייבת לפתח אצלן את נושא האחריות, זה הדבר הכי חשוב שיש לקדם אותו. החלטנו בינינו שכל אחת חייבת לדעת על עצמה את הכל, במה אני טובה ובמה אני לא שווה, וכל אחת תתפתח ותתרגל בכיוון הטוב בשבילה. אני יושבת ומסתכלת והן — כל אחת

אותו הדבר, מה זה, הן רוצות להיות רקדניות? לא נימאס להן?" אך לבנות לא נימאס. דורית שימחון, המורה, יושבת לה על כיסא ומתבוננת בהלמידותיה. היא איננה מכוונת את התרגילים, אלא נותנת לכל אחת להכתיב את התרגילים לעצמה. "פעם זה לא היה ככה" היא אומרת, "הייתי

טלי עינת עומדת ראשונה ואחריה ידהן של הבנות שיוצרות מכונה עובדת. "טלי אינה טועה אף-פעם", לכן היא תמיד ראשונה. היא המנהיגה שלנו.

מודעות אומרות הבנות,

פשוטות הגית שמעוני, מיכל גלאון וגלי עזבי בתרגיל מתוך ריקוד. "אני רוצה תנועת פשוטות, אבל נקיות ומדויקות" אומרת המורה.